

af Obligationernes Beløb, staar i meget nøie Forbindelse med alle de andre Bestemmelser i vor Stempelovgivning af 1861; og at tage dette Punkt ud, uden at røre ved andre Bestemmelser i Stempelovgivningen, uden tort sagt ogsaa i det Hele taget at gjøre lignende Løttelser paa andre af Stempelvæsenets Omraader, vil jeg finde høist urigtigt. Det, at Eiendomsbesidderne eller Landeieendomsbesidderne, som det ærede Medlem tager sig særlig af, i Diebliffet opnaa et Gode, nemlig dette, at de kunne faae billigere Prioriteter, kan i alt Fald ikke være noget egentligt Motiv til, at de særlig skulde begunstiges ved Stempelovgivningen, samtidig med at de Andre, som ere beskattede efter samme System, ikke faae nogen Stempelbegunstigelse. Jeg tror altsaa, at naar man skulde ind paa hele denne Historie, idet man kunde finde, at dette var en Afgift, der skulde lempes, maatte man i hvert Tilfælde gjøre dette i Forbindelse med andre Løttelser paa Stempelovens Omraade. Det var den ene Bemærkning, jeg vilde gjøre. Den anden var den, at jeg ikke skjønner, man bør gjøre denne Sag større, end den virkelig er. Det, der er Tale om, lige overfor de enkelte Statteyhedere, er jo dog ikke Andet end at befri dem for en Afgift af $\frac{1}{6}$ pCt. i Forbindelse med Fritagelse for det Thinglæsningsgebyr, der er Tale om, og som maaske kan anslaaes til lige saa meget. Det er ganske vist, at Smuler ere ogsaa Brød, og naar der hviler et Tryk, ikke alene paa Agerbrugerne, men ogsaa paa andre Næringsdrivende, er det ganske vist heldigt at faae en saadan mindre Eftergivelse, men det bør da ogsaa slaas fast, at det er ikke Noget at gjøre saadanne Ophævelser over. Denne $\frac{1}{6}$ pCt. er i Forbindelse med den anden $\frac{1}{6}$ pCt., som Fritagelsen for Thinglæsningsgebyrerne vil udgjøre, kun $\frac{1}{3}$ pCt., og det er i Virkeligheden ikke mere end hvad vedkommende Eiendomsbesidder vil vinde ved Rentekonverteringen i Løbet af det første halve Aar. Det forekommer mig derfor, at naar man har talt saa meget, som jeg hørte den ærede Forslagsstiller gjorde forleden Dag, om det Forfærdelige i, at naar en Mand laaner 3,000 Kr., kunde han komme til at betale i Omkostninger 150 Kroner, og naar der har været Tale om noget Lignende i Dag her, saa staar det ikke i nogen meget nær Forbindelse med det foreliggende Lovforslag; dette kan nemlig ikke i mindste Maade afhjælpes ved det her foreslaede Lovforslag. Af de store Omkostninger, som et andet æret Medlem (Thorup) omtalte, kan der ikke en Gang afhjælpes en Tiendedel ved dette

Lovforslag. Dette udtaler jeg, fordi jeg synes, man skal se Sagen saa nøgternt som muligt. Vil man gjøre Noget, kan man det; men det kan ikke nytte, at man indblander mange andre Ulemper, der ikke staa i Forbindelse med Lovforslaget, og som ikke paa fornøftig Maade kunne bringes i Forbindelse med det.

Formanden (Berg): Den ærede Forslagsstiller har Ordet.

Forslagsstilleren (Bluhme): Jeg fratælber Ordet.

D. Christensen: Jeg kom uvilkaarlig, da den ærede sidste Taler yttrede, at han vilde mene, at den hele Stempelovgivning skulde tages under Behandling og der ved vilde slaas fast, at der burde gjøres noget Andet og Bedre end det, der her er foreslaaet, til at tænke paa det gode gamle Ord, som siger, at det Bedste er det Godes værste Fjende. Jeg føler mig aldeles overbevist om, at hvis vi i dette Dieblif, hvor alle vistnok ere enige om, at Guldbets Stigning, har bidraget Sit til det Tryk, som hviler, ikke alene paa Landeieendommene, men paa alle faste Eiendomme, vil det være fuldstændig i sin Orden, at vi lette de Byrder, der hviler paa dem. Det er jo ikke alene Landeieendommene, men alle faste Eiendomme, som lide under Trykket, og naar den ærede sidste Taler mente, at de Paagjældende ikke burde have baade i Pose og Sæt, og at Konverteringen hjalp til at faae billigere Penge, saa at der ingen Grund var til at give Moderation paa dette Omraade med Stempelafgift og alle de andre Gebyrer, siger jeg: Hvorfor ere vi komne til det Første, til Konverteringen? Det er den naturlige Følge af Pengesforholdenes Tilstand, det er begrundet i Eiendommenes synkende Værdi, hvorfor kontante Penge og sikre Prioriteter ere stegne til en svimlende Høide, som ikke har været kjendt i det sidste halve Aarhundrede. Det er Naturens Lov, som fører det med sig, og det skulde man ikke paaberaabe sig under disse Forhold, Jeg tror, at de Forhold, som ere komne frem, tale i saa høje Toner baade paa det ene og det andet Omraade, at vi her i den lovgivende Forsamling ikke skulde forhindre, at de Kræfter, som ligge i Eiendommen, kunde blive saa indbringende som muligt, men det vil ikke kunne ske ved, som nu at beskutte deres Gjæld, men ved at beskytte dem paa alle mulige Maader. Jeg tror ogsaa, at den Dæmning, der sættes fra Ministeriets Side og fra dem, der støtte det, kun er en